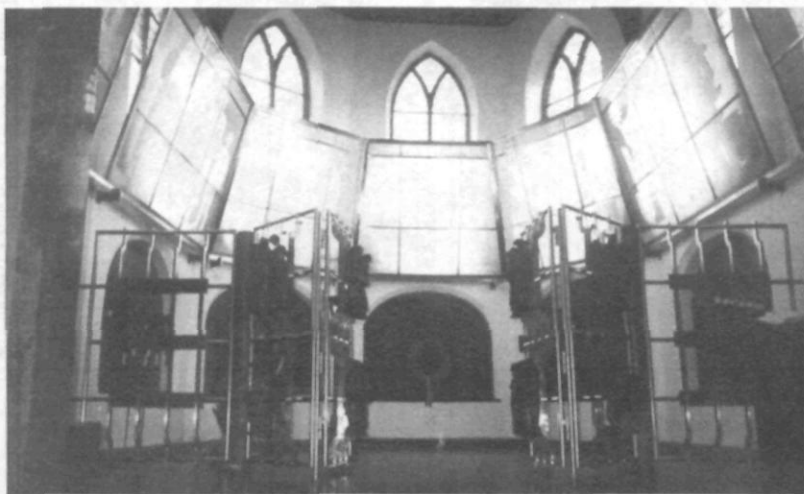

ШКІЛКА

№ 6
16 листопада
2002 року

Шкілка (сад.) – розсадник для сіянців дичок, які підлягають щепленню, тобто окультуренню.

На могилі великого вчителя

Інтер'єр мавзолею, де похований Я. – А. Коменський

Нещодавно я повернулася з країни, яку сміливо можна назвати „маленьким дивом Європи”. Голландія – крихітна країна на узбережжі Північного моря, яка увібрала в себе найкращі надбання кожної історичної епохи. З Нідерландами пов'язані такі всесвітньо відомі імена, як Антоні ван Левенгук, Рене Декарт, Рембрандт, Вінсент ван Гог, Еразм Роттердамський та багато інших людей, які зробили неоціненний вклад у скарбницю світової науки та культури. Одним з тих, хто присвятив більшу частину свого життя саме Голландії, був Видатний Чеський педагог Ян Амос Коменський.

Неподалік від Амстердаму знаходиться місто Нарден – фортеця XVII століття, яку було побудовано під час оборони Голландії від навали католицької Іспанії, а пізніше і Франції. Оборонний комплекс зведено на пагорбі, оточеному водою.

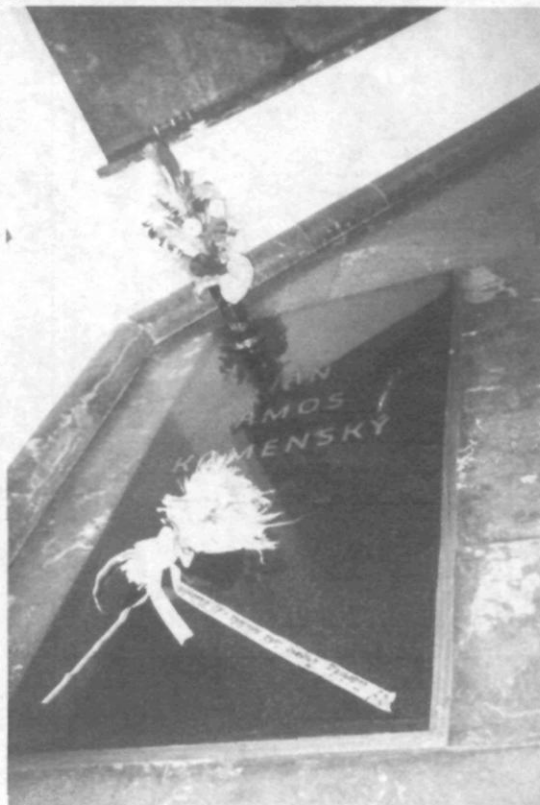
Наприкінці серпня містечко тоне в зелені літніх дубів та ароматах духм'яних квітів. З висоти пташиного польоту стіни Нардена нагадують зірку. В центрі міста стоїть невеличка церква, яка дивом збереглася у 1572 році, коли Нарден був спалений внаслідок повстання. Коізь вишукані вітражі церкви світло падає на могильну плиту з лавровим вінком та червоно-синьо-білою стрічкою. Це територія Чехії, за яку держава вже більше як півстоліття вносить символічну плату у розмірі 1 євро. Тут 22 листопада 1670 року було поховано тіло Яна Амоса Коменського. На сьогоднішній день достовірно не відомо, чому Коменський похований саме в Нардені, адже останні роки він жив і працював в Амстердамі, де і помер 15 листопада 1670 року. Відомо лише те, що протестантський пастор Нардена Гровелс підтримував ідеї товариства, яке очолював Ян Амос Коменський, „Чеські брати”. Хоча це лише одна зі здогадок.

Цікавим є сам факт, що Коменський пов'язав своє життя саме з Голландією. У 19 років він навчався в університеті Херборна (Чехія), де ознайомився з найважливішими відкриттями, перші з яких з'явилися саме в Нідерландах, оскільки ця країна стояла на перехресті головних торгових шляхів та перебувала у стані бурхливого економічного та культурно-наукового розвитку. Окрім того, ідеєю всього життя Яна Амоса Коменського була боротьба проти догматичного католицизму, тому вільнолюбивий протестантський дух Нідерландів одразу привернув увагу вченого. Протягом всього життя Коменський п'ять разів відвідував маленьку країну на півночі Європи. П'ятий візит до Голандії був останнім.

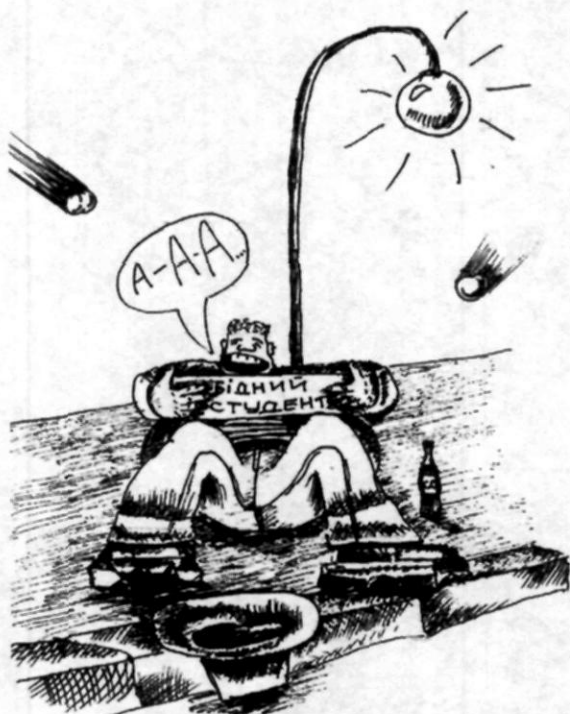
Незвичні думки, переживання з'явилися в душі, коли я переступила поріг мавзолею Яна Амоса Коменського. Надзвичайна тиша, прохолода спокійного каменю та яскраві вітражі із зображеннями найголовніших праць педагога змусили мене поринути в атмосферу XVII століття. Я ніби доторкнулась до історії і лише тоді почала розуміти дух тієї епохи та величезне значення вкладу Коменського в педагогічну науку.

Сюди, в маленьке місто Нарден, завжди будуть приїждити педагоги з усього світу, щоб вшанувати пам'ять „великого сина чеського народу”.

**Мавзолей відвідала і зробила фотографії
Варвара Васильєва**

Могила „великого вчителя”

Малюнок Миколи Грищенка (21 група)

Чи цікаво вам знати як колись в середньовіччі наші т.зв. „колеги“ заробляли гроші? Їхня практика дуже цікава, якщо ви побажаєте зможете її перейняти. Але спочатку давайте все ж таки дізнаємося, що то за заробіток, що не давав спокою багатьом „почесним“ мешканцям міста.

В середньовічному місті жебракувати зазвичай дозволялося тільки членам цеху бідняків. В подальшому це право отримали і бідні студенти, які по вечорам співали під вікнами бюргерських будинків, отримуючи за це продукти та інші пожертви.

Що цікаво, при цьому успіх мали не студенти з музикальним слухом та гарним голосом... А скоріше навпаки – свій гаманець наповнювали ті співаки, що своїм нудним голосом могли враз зірвати з ліжка, які спокійно спали, і змушували їх швидко відкупитися від непроханого концерту, провіантом, викинутого з вікна.

Саме з цього приводу передбачлива рада міста Аугсбурга в 1522р. прийняла таку постанову: „Щоб позбавити шановних мешканців нашого славного міста від нестерпного вою школярів під вікнами їх домів, передбачити, щоб мешканці міста наперед вносили свої пожертви для студентів спеціально вказаній людині і отримали від нього жетон для дому, побачивши який студенти проходили не зачепивши його. Ті ж, хто не побажає вносити свої пожертви вказаним чином, можуть давати провіант школярам старим шляхом“.

Отже, шановні студенти! Якщо захочете заробляти таким шляхом навчіться перед цим гарно співати та грати. І булочка вам на перерві забезпечена!!!

Костянтин Бережко

(передруковано з газети „Експромт“ у рамках співпраці)

Погляд з-за лаштунків

Розпочався новий навчальний рік. Разом з ним з'явилося багато проблем, а втім, вміти вирішувати їх – хіба не в цьому смак студентського життя?

Отже, 1-го вересня наш факультет збільшився на сім груп першокурсників одразу, чого ніколи не було раніше, оскільки тепер на педфаці випускатимуть не лише вчителів початкових класів та практичних психологів, а ще й соціальних педагогів і хореографів. Першою серйозною проблемою виявилось зібрати всіх першокурсників до купи та донести до них думку про те, що художня самодіяльність є невід'ємною частиною повноцінного студентського життя (вибачте за шаблонний вираз). Зрозуміло, що ця думка загубилась у натовпі і була донесена у недеформованому вигляді лише до декількох студентів.

Потім розпочалась плідна робота над пошуком талантів, геніїв, зірок. Після проведення попереднього відбору учасників концерту настав час виснажливих репетицій. Саме під час репетицій там, на восьмому

поверсі, відбувалося найцікавіше: першокурсники із сором'язливих, боязких хлопчиків і дівчат поступово перетворювалися на справжніх студентів. Неможливо описати простими словами стан, коли люди змінюються на очах, висловлюють власні думки, беруть ініціативу в свої руки. Особливо приємно відчувати власний вклад у цей процес. Студенти розквітали просто на очах. Виявилось, що кожен третій вміє співати або ж грати на якомусь музичному інструменті, а також багато хто пише вірші. Та найголовніше – це те, що першокурсники цього року дуже веселі, бурхливі, вони завжди прагнуть створити навколо себе привітну, ненапружену атмосферу, а це, на наш погляд, також великий талант. Звичайно, ми не могли залучити до концерту усіх обдарованих дітей, але ж це лише початок.

Багато цікавого траплялося на репетиціях. Наприклад, коли годині о сьомій вечора голодні студенти намагалися зобразити прозоре двоголосся під гітару, а решта голодних учасників їм підтанцювали. Жалюгіднішого видовища годі собі й уявляти.

У день концерту, 26 вересня, усі дуже нервувалися, і це зрозуміло – вперше на „великій сцені“! Але концерт пройшов вдало, студенти залишилися задоволеними від власного виступу. Особливо приємно було бачити заповнені вшент крісла в залі. Студенти старших курсів інших факультетів відкрили нам невеличку таємницю, що із задоволенням відвідують концерти педфаку, оскільки вони завжди „змістовні, веселі, збудливі та ... незатягнуті“.

(Початок. Продовження на стор. 3)

(Продовження. Початок на стор. 2)

Ще про одну важливу подію варто сказати декілька слів. Вслухайтесь у це приємне, солодке, таємниче слово... "КВН"! Так, так, саме КВН. З величезним ентузіазмом на педфаці було створено збірну команду КВН першокурсників, яка плідно працювала, завдяки чому чесно заробила великий смачний торт, до якого приклалися усі, хто допомагав у створенні КВН-у. Це, в першу чергу, команда КВН "Шотландці", а також багато хороших друзів. Щоправда, були й такі, хто приклався до торта "нахалюву". На базі цієї команди планується створити постійну команду КВН. Що ж, бажаємо успіху!

Хотілося б висловити велику подяку кураторам усіх груп за моральну підтримку та допомогу в організації фестивалю, а також окрему подяку заступнику декана з виховної роботи Тетяні Миколаївні Майстренко і, звичайно, Ірині Владиславівні Сипченко (що б ми без неї робили?).

Отож, таланти є. Залишилося їх лише по-справжньому відкрити, а це, сподіваймося, нам під силу.

Барвара Васильєва (45 група)

P.S. Щоб довести, що наші першокурсники насправді талановиті, ми вирішили опублікувати лише два з їхніх віршів:

Осінь...

Осінь...

Жовтими фарбами влилася в місто.
Падає шепотом трепетне листя.

Дош...

Срібні краплі кидає в вікно.

Вітер здіймається. Мокре рядно

Він то підкине, а то розірве.

Знов тихо навколо.

Лиш сумнів бере: що це? Це осінь?

Чи марево літа?

Може ще буде сонцем зігріта

Ця таємнича осіння пора?

А може вже тихо крадеться зима?

З сірих плям неба десь сонце

всміхнеться.

Може вже зараз десь сніг

розпочнеться.

Що Вона схоче, що їй заманеться –

Те Вона й зробить:

Ця осінь чарівна, світла, багряна,

Проста і наївна.

Ніч тихо впаде на землю осіння.

Розпалим багаття! Згадається літо.

За ним всі сумують, а я непомітно.

Здіймаюся вгору, у мріях із димом.

Моя це пора. І разом із клином.

Що поринає в далекі краї,

Я лину, я лину за ліс і гаї.

Люблю просто осінь, люблю я той час,

Коли непомітно крадеться до нас

Вона в позолоті, прекрасна і дивна:

Ця осінь весела, сумна і наївна.

Діпро Жаб (11 група)

Пам'яті І.Талькова...

І знов річниця, як Його не стало...

І знову біль охоплює серця...

Таких, як Він у світі надто мало,

Й народ шукає нового співця.

Можливо, в чомусь Він і був неправий,

Можливо, що не всі Його слова збулись,

Але стояв Він довго в сутичці кривавій

За небо, за Майбутнє, і, колись,

Коли усе уже давно скінчиться,

Коли Поет прийде на Землю знов,

Всі зрозуміють, що життя - в руках сини-

ця,

А журавель у небі – то любов...

І всі закінчать сутичку криваву,

І, беручи ідеї з своїх снів,

Піднімуть на ноги велику державу,

Не перекавши всі надії на синів...

Р.Рн. (12 група)

стаціонар – це активне життя

(з досвіду студентки-заочниці)

Малюнок Миколи Триценка (21 група)

Мрія справжнього студента – мати за плечима величезний тягар знань і вміти ефективно ним користуватися. Перебуваючи на заочному відділі великої ноші за плечима я не відчувала, але з упевненістю можу сказати, що ці роки не минули даремно.

Студенти-заочники – особи з чималим життєвим досвідом, з реальними проблемами і планами на майбутнє. В їх оточенні я змушена була стати дорослою і почати мислити.

Навчаючись на заочному відділенні, я зустріла багато цікавих людей, які попри всі комплекси і проблеми радіють цьому життю і працюють, щоб поліпшити своє становище в суспільстві. Всі вони мають перед собою реальну мету і йдуть до неї.

На стаціонарі ж вчитися дуже весело і цікаво. Правда, я ще не зовсім акліматизувалась: незвично кожен день сидіти на парах, відчувати голод з ранку і до кінця занять, займатися фізкультурою.

Я перейшла на стаціонар і відчула, що означає жити на повну силу. Дуже важко розпочинати цей рух вранці, коли страшенно хочеться

спати. Але голос рідного університету підвищує життєвий тонус. Коли прибігаєш додому, готуєш вечерю і в цей же час намагаєшся виконати домашню працю, вивчити лекції і встигнути на побачення – відчуваєш, що живеш. Цілеспрямований рух – це життя. Майбутня професія вчителя – це постійний рух і спілкування. Що ж, мені це подобається! Люблю присвячувати свій час праці та людям.

Найбільший ворог людини – егоїзм та бездіяльність. Дуже просто поринути в світ власних фантазій і тихенько жити для себе. Навіщо тоді жити, якщо закриєшся в собі і не прагнеш кращого майбутнього.

Давайте будемо оптимістами!

Леся Сидоренко (24 група)

Шановні студенти!

На цьому місці могла б бути і Ваша стаття. Мож якщо Ви маєте творчий погляд на оточуючий світ, якщо ви хочете поділитися своїми думками з іншими студентами або навіть відкрити свою рубрику в газеті, не вагайтеся, бо Ваше місце може зайняти хтось сміливіший та винахідливіший.

Можливо ще й досі залишається вакантним місце фотокореспондента.

20 міфів про хлопців і дівчат

З найдавніших часів навколо дівчат і хлопців виникали найнесподіваніші, часто нічим не обґрунтовані, судження. У більшість із них вірять і у наш час (іноді, навіть, деякі психологи, що не може не позначатися на якості їхньої роботи). Саме з метою спростування цих міфів і друкується ця стаття.

Міф: Дівчата слухняніші за хлопців.

Реальність: У ранньому дитинстві дівчата дійсно слухняніші.

Міф: Дівчата краще ставляться до природи.

Реальність: Поки не встановлено нічого, що давало би привід це стверджувати: дівчата за своєю природою більше схильні піклуватися про хворих і слабких тварин, рослин, але хіба що у віці 6-9 років.

Міф: Хлопчики краще можуть оцінити складне становище і думають логічніше.

Реальність: Це не так. Дівчата можуть вирішувати складні задачі (проблеми) не гірше за хлопчиків.

Міф: Хлопчики відчують більше бажання відзначитися.

Реальність: До 10-12 років дівчата розвиваються швидше і тому іноді прагнуть відзначитися (вирізнитися серед своїх однолітків). Але пізніше дівчата стають цілеспрямованішими, вони більше, ніж хлопчики, думають про майбутнє.

Міф: Хлопчики більше обдаровані в математиці.

Реальність: Дівчата і хлопчики обдаровані однаково, все залежить від того, як ми їх орієнтуємо, хоча вважається, що в математиці хлопчики проявляють себе краще. Але коли ми позбудемося від цього забобону, то не помітимо великої різниці.

Малюнок Миколи Триценка (21 група)

ивуть,

Реальність: Навпроти, хлопчики легше піддаються впливові середовища і тому сильніше переживають розлуку з батьками. Хлопчики чутливіші до болю, страждання. Вони лише зовні роблять вигляд, що їм не боляче, оскільки їх вчать, що чоловік не повинен плакати.

Міф: Дівчата вміють краще висловити свої думки.

Реальність: До 10-13 років різниця незначна, потім у більшості випадків дівчата в усному і письмовому вигляді висловлюють свої думки більш чітко, ніж хлопчики.

Міф: У хлопчиків краща зорова пам'ять, а в дівчат - слухова.

Реальність: Дослідження показали, що протягом усього

Міф: Хлопчики агресивніші.

Реальність: Хлопчики стають агресивними в самому ранньому віці, у 2-3 роки, коли починає формуватися їхня особистість.

Міф: Дівчата менш активні.

Реальність: Не встановлена різниця в активності хлопчиків і дівчат. Лише в дитячі роки хлопчики виявляють її більш галасливо й очевидно (у бійці, наприклад). У той же час дівчата не настільки галасливі, але не менш цілеспрямовані.

Міф: Дівчата більш товариські, віддають перевагу великій компанії, а не вузькому колу друзів.

Реальність: Навпаки, дівчата віддають перевагу одній або не більше двох подруг, а не великій компанії. От чому саме хлопчики збираються в більш великі групи. Це становище зберігається і коли вони виростають, тому хлопчики більш схильні до колективних ігор.

Міф: Дівчата ласкавіші.

Реальність: До певного віку між хлопчиками і дівчатами в цьому немає різниці і хлопчики у певний період вимагають ласкавого поводження.

Міф: Дівчата легше підпадають під чужий вплив.

Реальність: Навпаки, хлопчики схильні скоріше приймати «на віру» думки компанії, при їх вихованні це треба неодмінно мати на увазі. Дівчата зазвичай дотримуються своєї думки.

Міф: Хлопчики підприємливіші.

Реальність: У цій якості до певного віку у хлопчиків і дівчат немає різниці. Пізніше більш кмітливими й активними стають дівчата. А в період статевого дозрівання вони поступаються у цьому юнакам. Можливо, свідомо.

Міф: Дівчата боязкіші.

Реальність: Дівчата не так боязкі насправді, як багатьом здається. У дійсності вони можуть бути сильніші і рішучіші за хлопців, легше переборювати страх.

Міф: Дівчата частіше страждають від комплексу неповноцінності.

Реальність: Не більше за хлопців. Дівчата краще «озброєні» стосовно складних життєвих ситуацій, вміють швидше пристосовуватися. У більшості випадків вони самостійніші.

Міф: Дівчата рідше конкурують між собою.

Реальність: У цьому відношенні ні в кого немає переваги. Усе залежить від особистості. Конкурувати і «мірятися силами» один з одним можуть і хлопчики, і дівчата.

Міф: Хлопчикам більш важливо заявити про себе, продемонструвати свої здібності.

Реальність: Ні. Хлопчики легше підкорюються сильним особистостям і компаніям однолітків, дівчата ж частіше стоять на своєму. Вони самовпевненіші.

Міф: У хлопчиків більш схильності до творчої роботи, у той час як дівчата краще справляються з монотонною працею.

Реальність: У цьому немає різниці між хлопчиками і дівчатами. У когось більше творчих здібностей, а в когось менше, стаття тут не має значення.